

Mübrem

– Elif Erdem · 22 Aralık 2024

Yokluğunun ayazı vurdukça gözlerimin pervazına..
Bir serçe misali titreyen bedenim esir düşüyor zamanın koynuna,
çırpındıkça hasretleniyor..
Kelimelerim buğulanıyor,
için için kanıyor dudaklarım..
Kışlar başlıyor sancılı yüreğimde..
Gözlerim, saklı düşlerin kahreden vebal sancısına çivileniyor...
Ellerinde bıraktığım avuç sıcaklığı karışıyor aynanın buğusuna.
Rüşdünü ispatlamamış yaprak dökümlü sevdanın eşliğinde
aklar çiseliyor saçlarıma
Göz pınarlarımda bitmiyor kirpiklerin ahraz nöbeti..

Yürek sancılı..
Yürek Dilruba..
Yürek mal-i hülya..

Suskun çığlıklarımın eşliğinde felaketim oluyor bu zamansız direniş..
Evvel zaman içinde kalan mübrem sızılarım,
Yeis günlerini getiriyor akşamın kızılında..

Gözlerinin okyanus derinliğinde kaybolmak adına..
Merhametinle sarsan muzdarip kalmış mecruh yüreğimi..
Dar ağacında kalmış iken tüm hislerim,filiz verip çiçeklense yeniden..
Yağmur sonrası toprak kokusu gibi
burum buram biz koksa tüm evren..

Ah sevgili..
Ah hüzn-ü baranım..
"Yüreğime dokunan yağmur tanem"..

Bir kuş misali girebilsem,
konabilsem ahuzar kalmış mabedine..
Karanlıkta kalmış en derin yerinde ufalansa,mütemadiyen zayi olsa vakur kalmış yanlarım..
Sükunete bürünsek bir lahzalığına..
Gözlerimizden dökülen özlemler tekerrür etse yeniden..
Huma kuşlarının ötüşleri yankılansa kamerin ışıldayan yüzünde..

Serenatı senden..
Senfonisi benden..

Ah sevgili..
Aşk-ı feverân'ım..

Yokluğuna atılan kördüğömler hüznümün bulut yağmurlarında asılı..

Ya çek tabureyi..
Ya da çöz bu ölüm kırmızısı esrarı..

Elif USTA
@1elif.miktari.siir___